

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 5 grudnia 2012 r.

**w przedmiocie projektu rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie oceny
pracy i opracowania indywidualnego planu rozwoju zawodowego sędziego.**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z projektem rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie oceny pracy i opracowania indywidualnego planu rozwoju zawodowego sędziego, zgłasza do niego poniższe uwagi.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa wszystkie kryteria oceny pracy sędziego powinny się znaleźć w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Procedura oceny pracy sędziego powinna zapewniać pełniejszy udział w niej sędziego poddawanego ocenie. Ostateczne sformułowanie przez prezesa sądu oceny pracy sędziego powinno zostać poprzedzone etapem postępowania, w którym sędzia ten mógłby wziąć osobisty udział. Jeszcze przed zgłoszeniem uwag, o których mowa w art. 106c § 3 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, sędzia, którego pracę ma ocenić prezes sądu, powinien mieć możliwość złożenia stosownych oświadczeń lub wyjaśnień. Prezes sądu powinien spotkać się osobiście z ocenianym sędzią, żeby wymienić z nim uwagi i propozycje co do indywidualnego planu rozwoju. Za celowością takiego rozwiązania przemawiają przyjęte w demokratycznym państwie prawnym zasady procedowania. Nie powinno mieć miejsca dokonywanie doniosłych dla wymiaru sprawiedliwości i osobiście dla sędziego ocen jego pracy bez zapewnienia ocenianej osobie odpowiednich gwarancji możliwości kwestionowania na przykład planu indywidualnego rozwoju. Projektowana procedura prowadzi do pomijania sędziego w procesie oceny i ustalania planu indywidualnego rozwoju. Uwzględnienie powyższej uwagi wpłynęłoby pozytywnie także na sprawność procedury, eliminując potrzebę korekty już sformułowanej oceny.

Projektowany § 4.

W ust. 4 pominięto wśród sędziów pełniących funkcje administracyjne zastępcę rzecznika dyscyplinarnego.

Projektowany § 5.

W ust. 2 i 3 projektodawca wymienia osoby kompetentne do wypełnienia poszczególnych

części arkusza oceny. Analiza projektu prowadzi do wniosku, że część D i E powinna być wypełniona przez prezesa sądu, a sam arkusz wypełniają we właściwych częściach (przed przekazaniem prezesowi) sędziowie wymienieni w ust. 2 (jako chronologicznie pierwszy) i ust. 3 (jako drugi). Aktualna redakcja tego przepisu nie jest jednak wystarczająco precyzyjna, przez co może rodzić wątpliwości co do przebiegu procedury.

Projektowany § 6.

Użyte w tym przepisie sformułowanie „wewnętrzny adres mailowy” nie jest dostatecznie precyzyjne. Jego ścisła interpretacja prowadzi do wniosku, że zapoznanie sędziego ze sporządzoną oceną pracy może nastąpić jedynie przy użyciu systemu teleinformatycznego, znajdującego się fizycznie w sądzie. System teleinformatyczny sądu może opierać się na rozwiązaniach nieodpowiadających określeniu „wewnętrzny” (zarówno jeśli chodzi o możliwość zlecenia prowadzenia systemu kont poczty elektronicznej sądu podmiotom zewnętrznym, jak i często przyjmowane ograniczenia związane z przesyłaniem informacji poza ściśle wewnętrzne systemy informatyczne danej jednostki).

Projektowany § 8.

Definicja indywidualnego planu rozwoju zawodowego sędziego powinna się znaleźć w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Załącznik Nr 1.

Wzór arkusza oceny pracy sędziego powinien przewidywać odpowiednią rubrykę dla złożenia podpisów przez osoby wypełniające arkusz. Mając to na uwadze, a ponadto uwzględniając treść § 5 projektowanego rozporządzenia (który określa podmioty właściwe do wypełnienia poszczególnych części arkusza oceny), należałoby zmienić kolejność części arkusza, szeregując je np. według przyjętej w § 5 kolejności składania podpisów.

Załącznik Nr 2.

Wątpliwości budzi objęcie indywidualnym planem rozwoju zawodowego sędziego „proponowanych form i metod rozwoju zawodowego” przy jednoczesnym uwzględnieniu w nim „pożądanych kursów, szkoleń lub innych form doszkalania”. Taki sposób redakcji może stwarzać podstawy do formułowania planów delegacji sędziego do innego sądu w trybie art. 77 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, stanowiłoby to jednak, zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa, przekroczenie upoważnienia ustawowego z art. 106e ustawy do wydania rozporządzenia wykonawczego. Rada dostrzega potrzebę zmian w zakresie przejrzystości procedury delegowania sędziego przez Ministra Sprawiedliwości do innego sądu. Rada wyraża jednocześnie stanowisko, że kwestia delegowania powinna być uregulowana bezpośrednio w ustawie a nie w rozporządzeniu.

Uwagi redakcyjne.

W § 3 ust. 1 pkt 1 *in fine* słowo „gdzie” należy zastąpić słowami „w których” („wszystkich tych, w których stwierdzono przewlekłość postępowania”).

W § 3 ust. 1 pkt 3 konstrukcję „skutkujących zwiększonym obciążeniem” należy zastąpić konstrukcją „powodujących zwiększone obciążenie”.

W § 8 ust. 1 zastosowano błędną konstrukcję gramatyczną. Proponowana treść: „Indywidualny plan rozwoju zawodowego obejmuje opisowe określenie potrzeb rozwoju zawodowego sędziego, z uwzględnieniem oczekiwanego poziomu efektywności pracy i kompetencji zawodowych na zajmowanym stanowisku i w przydzielonym zakresie obowiązków.”